

Els petits regals conserven les amistats

Imagineu-vos un lavabo. Un lavabo amb un luxosa pica de marbre més grossa que la majoria de les piscines infantils dels banys públics i amb un paper de vàter suau com les plomes d'oca al costat d'un vàter de porcellana de color rosa pà·lid.

Us ho podeu imaginar?

Molt bé.

Doncs ara imagineu-vos un noi tancat en aquest luxós lavabo i que sacseja desesperadament el pom daurat de la porta. Però la porta no s'obre, perquè està tancada per fora.

Oi que és una situació ben galdosa?

Sentiu els seus crits desesperats demanant auxili?

Així ja deveu saber qui sóc. Em dic Kai i sóc el noi que s'ha quedat tancat aquí dins. El que passa és que no estic sol.

Per desgràcia!

Al meu costat hi ha un individu amb un antifaç negre, una capa blava i un vestit ajustat de color taronja,

que té un aspecte una mica ridícul. Però potser això no és tan greu, perquè només el veig jo. No el pot veure ningú més. Això és una sort per als altres i una calamitat per a mi.

Us imagineu la situació? Doncs aquest personatge grotesc que lluita contra les bombolles assassines en una banyera d'hidromassatge es diu Coolman. M'acompanya des que tinc quatre anys, però quan realment el necessito no us penseu pas que em serveix d'ajuda. Al contrari.

Per això deixo de fer-li cas i continuo sacsejant el pom de la porta i cridant tan fort com puc:

—Fes el favor d'obrir-me ara mateix, carallot!

Ja sé que això no té gaire sentit, perquè el carallot és precisament qui m'ha tancat al lavabo, i no hi ha ningú més a la casa que pugui sentir els meus crits.

És per això que sóc aquí. Per fer-li de cangur, perquè el pobrissó s'espanta si es queda sol. És tan sensible!

—Obre ara mateix, carallot! —crido de nou a la porta blanca que tinc davant meu.

Però en comptes d'una resposta, el que sento és que el volum del televisor va més fort i, encara que no veig el programa, m'adono que no és gens adequat per a un nen de cinc anys. De l'aparell surten uns xiscles estridents, i estic segur que no són de cap sèrie de dibuixos animats. A la pantalla plana de tres metres per dos de la sala d'estar s'emet una pel·lícula de por que ni tan sols jo gosaria mirar-me.

Haig de sortir d'aquí de seguida. Torno a agafar la maneta de la porta i l'estiro amb força. La porta no es belluga, però un petit detall ha canviat: el pom s'ha descargolat i ara el tinc a la mà.

Ara sí que estic perdut. No sortiré mai més d'aquest lavabo. La mansió en té almenys cinc i poden passar setmanes fins que algú passi per aquí a rentar-se les mans. La meva única esperança és que almenys no em moriré de set. D'aigua no me'n faltarà pas, i es veu que el sabó és comestible. Ho vaig llegir una vegada en un llibre d'aventures en què un naufrag va anar a parar a una illa deserta amb un contenidor ple de pastilles de sabó.

Ni havia vist aquella finestra estreta i mig oberta que hi ha damunt mateix de la pica del lavabo. Si m'enfilo a la pica, potser hi podré arribar i tot. Sota la finestra deu haver-hi el jardí, i prefereixo torçar-me el peu en caure des del primer pis que no pas haver de passar-me una setmana sencera menjant sabó. Poso un peu damunt de la pica i allargo el braç per agafar-me al marc de la finestra que, per sort, sembla més resistent que el pom de la porta. Llavors poso l'altre peu també a la pica per un moment.

Només per un moment.

Perquè peso massa i la pica del lavabo es trenca, de manera que em quedo agafat amb una mà al marc de la finestra mentre, per sota meu, l'aigua de la canonada comença a inundar el lavabo. No us penseu que són quatre gotes, no, sinó un doll d'aigua ben gruixut. En moure les cames, sense voler, clavo una puntada de peu a un quadre que hi ha penjat a la paret. Per sort, no sembla pas un dels olis caríssims que decoren les parets de la mansió. De totes maneres, sé molt bé que l'aigua no afecta la pintura a l'oli. En canvi, veig que els colors del quadre del lavabo es desfan. No crec que un quadre com aquest pogués costar gaires diners i, en tot cas, ha quedat molt millor que abans.

Però en Coolman no ha tingut pas una mala idea. Perquè mentre el lavabo es va omplint com si fos una banyera, aconsegueixo arribar a la finestra, treure el cap a l'exterior i després les espatlles.

Bé, almenys en part.

O sigui, no ben bé del tot.

M'hi he quedat atrapat!

I per molt que m'hi escarrassi, no puc tirar endavant ni tornar cap enrere. Ara sí que he begut oli. Estic condemnat a morir de gana, perquè aquí dalt no tinc ni pastilles de sabó.

Després de sospesar amb calma la meva situació, m'adono que tinc tres opcions:

1. Puc contenir la respiració fins que m'ofegui. Així l'agonia serà molt més curta.
2. Em puc posar a cridar fins que vinguin tots els veïns i algú truqui als bombers o a la redacció del diari local.
3. Em puc esperar fins que tornin a casa els pares del carallot i vinguin a salvar-me seguint el curs del riu que neix d'aquest lavabo. O potser, en comptes de salvar-me, vindran a matar-me. Segur que el jutge de qualsevol tribunal es mostraria força comprensiu en aquest cas.

Decideixo triar l'opció número tres, i això vol dir que m'ho hauré d'agafar amb molta calma, perquè segurament la Lena i els seus pares trigaran a tornar a casa. Exacte! El carallot que hi ha davant la monstruosa pantalla plana, tranquil com un bon minyó, és el germà petit de la Lena.

La Lena i jo sortíem junts, després ja no, després... potser tampoc. Ara ja no ho sabria dir. Tot plegat va ser una mica confús. En tot cas, ella es va enfadar força amb mi perquè vam rodar junts una pel·lícula i jo vaig tenir més èxit que ella, i per això volia...

Però potser que expliqui la història des del principi. Al capdavall, tinc temps de sobres, i així entendreu

per què vaig acceptar aquesta feina tan perillosa de cangur.

La veritat és que... Oi que no ho diríeu mai? Bona part de la culpa d'aquest embolic és d'en Coolman.

Doncs vinga, ja podem pujar a la màquina del temps i posar-la en marxa. Farem un breu viatge fins a una setmana abans.

